

Η ΑΛΕΠΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΜΜΕΝΗ ΟΥΡΑ

- Μια αλεπού τριγυρνούσε κάποτε σ' ένα δάσος, για να βρει τίποτα να φάει. Δυο βραδιές, συνέχεια, είχε προσπαθήσει ν' αρπάξει κάτι κόττες, από τα κοτέτσια του κοντινού χωριού, αλλά δεν τα κατάφερε. Την πρώτη φορά την μυρίστηκαν τα σκυλιά, που άρχισαν να γαβγίζουν και βιάστηκε να το βάλει στα πόδια. Τη δεύτερη φορά, όχι μόνο την γάβγισαν τα σκυλιά, αλλά την κυνήγησαν κιόλας και τρόμαξε να γλιτώσει.

- Κρύφτηκε μέσα στη σπηλιά της, λαχανιάζοντας από το πολύ τρέξιμο κι έμεινε όλη την άλλη μέρα κρυμμένη εκεί μέσα, γιατί νόμιζε πως άκουγε ακόμα τα γαβγίσματα των σκυλιών.

- Πεινούσε όμως τόσο πολύ, ώστε, όταν βράδιασε, αποφάσισε να βγει για κυνήγι. Αλλά αυτή τη φορά θα κυνηγούσε στο δάσος και δεν θα έμπαινε στο χωριό, για κανένα κοτέτσι, μια που τα σκυλιά ήταν άγρυπνα κι επικίνδυνα.

- Καθώς τριγυρνούσε λοιπόν μέσα στο δάσος, ψάχνοντας για κανένα πουλί, της ήρθε μυρωδιά από φρέσκο κρέας. Έβαλε τη μουσούδα της στο χώμα και, παρακολουθώντας εκείνη τη δυνατή μυρωδιά, έφτασε σ' έναν πυκνό θάμνο. Εκεί, μέσα στο θάμνο, ήταν ένα κομμάτι κρέας.
- Η αλεπού, αν δεν πεινούσε τόσο πολύ, θα πονηρευόταν πώς βρέθηκε το κομμάτι το κρέας, κρυμμένο μέσα στο θάμνο του δάσους.
- Αλλά, πεινασμένη καθώς ήταν, χώθηκε μέσα στο θάμνο για ν' αρπάξει το κρέας.

- Προτού όμως προφτάσει να το δαγκώσει, ακούστηκε ένα δυνατό «κρακ», τόσο δυνατό, ώστε η αλεπού τινάχτηκε τρομαγμένη. Αλλά δεν μπόρεσε να φύγει, γιατί η ουρά της είχε πιαστεί σ' ένα σιδερένιο δόκανο, που το είχε κρύψει μέσα στο θάμνο κάποιος χωρικός κι είχε βάλει για δόλωμα το κρέας, για να πιάσει, ίσως κανένα λύκο.
- Η αλεπού τινάζοταν σαν τρελή, από το φόβο κι από τον πόνο, αλλά το σιδερένιο δόκανο κρατούσε γερά την ουρά της και την εμπόδιζε να φύγει.
- Καταλάβαινε πως, αν έμενε εκεί, θα 'ρχόταν ο χωρικός και θα την σκότωνε. Έπρεπε να φύγει. Έπρεπε να φύγει με κάθε θυσία!

- Και, σφίγγοντας τα δόντια της, για να βαστάξει τον ανείπωτο πόνο, τινάχτηκε τόσο απότομα και με τόση δύναμη, ώστε κόπηκε η ουρά της κι απόμεινε στο δόκανο.

- Κι έτσι, καταματωμένη, χωρίς ουρά, σύρθηκε, όσο μπορούσε πιο γρήγορα, μέσα στη σπηλιά της και κρύφτηκε εκεί, νηστική, αλαλιασμένη από τον πόνο, ώσπου έκλεισε η πληγή.

- Όταν βγήκε από τη σπηλιά, ήτανε πια πετσί και κόκαλο από τη νηστεία. Έπρεπε ν' αρχίσει πάλι το κυνήγι, για να φάει και να χορτάσει, αλλά ντρεπόταν να παρουσιαστεί μπροστά στ' άλλα αγρίμια του δάσους, κι ιδίως μπροστά στις άλλες αλεπούδες, που εκείνες είχαν ακόμα τη φουντωτή ουρά τους.

- Αλλά, πονηρή καθώς ήταν, σκέφτηκε κάτι άλλο. Πήγε και βρήκε τις αλεπούδες κι άρχισε να τους λέει χαρούμενη:
- **–Είδατε τι έκανα; Έκοψα την ουρά μου.**
- **–Γιατί; την ρώτησαν εκείνες παραξενευμένες.**
- **–Γιατί μ' εμπόδιζε στο τρέξιμο, έτσι βαριά που ήτανε. Δεν ξέρετε πόσο ανάλαφρα νιώθω τώρα και πόσο πιο γρήγορα τρέχω! Κάντε και σεις το ίδιο. Κόψτε τις ουρές σας και να δείτε τι καλά που θα νιώθετε.**

- Μια από τις αλεπούδες όμως, η πιο γριά και πιο πονηρή, της είπε:
- **–Δεν θα μας έδινες αυτή τη συμβουλή, αν δε σε συνέφερενε.
Πήγαινε στη δουλειά σου, κι εμείς τις ουρές μας δεν τις κόβουμε!**

